

РЕШЕНИЕ

№ 7361

гр. София, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10607** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. Г. Ч., като пълномощник на Р. В. Д. и Е. М. С. и двамата от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №ЗД/Д-С-СК-056/22.10.2021г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С.. С оспорвания административен акт, на основание чл.27, ал.1 във вр. с чл.25, ал.1, т.2 от Закона за закрила на детето (ЗЗакрД) и чл.33, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето (ППЗЗакрД) е НАРЕДЕНО малолетната Б. Е. С. да бъде спешно настанена в семейството на професионален приемен родител Л. М. с местоживееене на територията на Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – К. село, за срок до произнасяне на съда с решение по чл.28 ЗЗакрД или до промяна на обстоятелствата.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед, от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на акта с материалноправните норми и с целта на закона. Жалбоподателите поддържат, че на 18.10.2021г. вечерта, вследствие на инцидент, главата на малолетната Б. е била ударена в таблата на леглото, което е довело до контузия на черепа на детето. Твърдят, че записаното в Епикризата основание за нараняването не съответства на действителните факти по случая, но смятат, че това обстоятелство по същество е без значение и никой не може да даде отговор на въпроса какво точно и как точно се е случило в дома на Р. Д. и Е. С. на 18.10.2021г., а пострадало е най-вече детето. Изтъкват, че Б. е родена недоносена с тегло 2.5 кг. и до момента не е приемала друга

храна освен майчината кърма. Сочат, че социалният работник П. В. е уведомила майката, че в приемния дом детето не може да се приспособи към новия начин на хранене с адаптирано мляко, което силно обезпокоява жалбоподателката Д.. Твърдят, че преминаването на адаптирана храна е изключителен стрес както за майката, така и за детето, което е започнало да отслабва след като на три месеца е достигнало едва 4 кг. Претендират, че след инцидента детето остро се нуждае от грижите и вниманието на своите родители. Лично и чрез процесуалния си представител адв. Ч. молят съда да отмени Заповед №ЗД/Д-С-СК-056 на директора на ДСП – С.. Претендират за разноски. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излагат и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – ДИРЕКТОР на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Н. поддържа, че Заповед №ЗД/Д-С-СК-056/22.10.2021г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че вечерта на 18.10.2021г. вследствие на инцидент в дома, малолетната Б. С. е получила черепно-мозъчна травма. След инцидента родителите са потърсили спешна помощ на тел. 112 и майката и детето са били откарани с линейка в Университетската многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина (УМБАЛСМ) „Пирогов“, където са били прегледани. Не е спорно и обстоятелството, че майката Р. Д. е отказала детето да бъде хоспитализирано и заедно с него същата вечер е напуснала лечебното заведение след като е подписала декларация. Тези факти косвено се установяват и от приетата по делото Епикриза на Б. С., ИЗ №29399 (л.11). В Епикризата е отразено, че според снета по данни на Р. Д. и Спешната медицинска помощ анамнеза (медицинска история) на 18.10.2021г. вечерта бащата е нанесъл побой над майката и детето, като е ударил Б. в таблата на леглото.

На 19.10.2021г. в Отдел „Закрила на детето“ (ОЗД) на район „С.“ е бил подаден сигнал от инспектор Детска педагогическа стая към 02 Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи (РУ, СДВР) по който е образувано административното производство. Незабавно на същата дата домът на жалбоподателите Д. и С. в[жк], [жилищен адрес] е бил посетен от социални работници в Отдел „Закрила на детето“ за проучване и оценка на сигнала, за което е изготвен Доклад за оценка на случай с изх. №СЛ/Д-С-СК/954-001 от 22.10.2021г. (л.13, 14). По преценка на социалните работници е извикан екип на Спешна помощ. Във връзка с получената травма на главата детето и майката отново са били транспортирани в УМБАЛСМ „Пирогов“, където след преценка на състоянието й малолетната Б. е била приета за лечение в Клиниката по неврохирургия по Клинична пътека (КП) №208 „Консервативно поведение при леки и среднотежки черепно-мозъчни травми и окончателна диагноза: Контузио церебри. Фрактура линеарис осис париеталис декс. крании. Контузио ет хематома субкут. регио приеталис декс. капитис.

Въз основа на данните от Доклада за оценка на случай от 22.10.2021г. е издадена оспорваната Заповед за спешно настаняване на малолетната Б. С. в семейството на

професионален приеман родител. В мотивите на административния акт е прието, че в семейната среда където се отглежда детето съществуват реални рискове за живота и здравето му. Обоснован е извод, че малолетната Б. е дете в риск и предвид ниската ѝ възраст – 3 месеца, е необходимо да се предприемат незабавни мерки които да гарантират безопасността, живота и здравето на детето.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети гласни доказателства. Свидетелят М. Р. Д. – майка на жалбоподателката, разказва, че двамата родители на Б. се отнасят с детето с нежност и грижа, не скъпят средства за отглеждането ѝ и осигуряват всичко необходимо. Изтъква, че дъщеря ѝ дълго време е била на специален режим и е лежала няколко месеца преди раждането на детето. Смята случилото се за инцидент, който е следствие от някакво отпускане.

Съдът не кредитира показанията на свидетеля Д., тъй като макар и логични и основани на преки нейни впечатления, са неотнормирани към предмета на спора и не допринасят за изясняване на конкретната ситуация, както и за поведението на жалбоподателите след инцидента.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.27а, ал.1 ЗЗакрД.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирани лица, чиито права и законни интереси като родители на малолетната Б. С. са непосредствено засегнати от процесната Заповед.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателите оплаквания и извърши проверка на административния акт на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Заповед №ЗД/Д-С-СК-056 е постановена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.27, ал.1 ЗЗакрД. За установяване на горното обстоятелство по делото е приета и не е оспорена Заповед №РД01-700/22.06.2016г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане (АСП) с която, на основание чл.5, ал.1, т.5, т.6 и т.15 и чл.16 от Устройствения правилник на АСП, са определени длъжностните лица, които да изпълняват длъжността директор на ДСП при отсъствие на титуляря. С приетата по делото Заповед №ЧР-7-3165/12.10.2021г. на заместник изпълнителния директор на АСП се установява, че в периода от 14.10.2021г. до 22.10.2021г., включително, директорът на ДСП-С. е отсъствал и е бил заместван от З. Д. - издател на процесната Заповед. На съда е служебно известно обстоятелството, че към датата на издаване на административния акт З. Д. е заемала длъжността началник на Отдел „Социална закрила“ в ДСП – С..

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в Глава трета, чл.9 – чл.33 ППЗЗакрД, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение

по същество на поставения пред него въпрос.

В случая производството е било образувано по сигнал, подаден на 19.10.2021г. от инспектор Детска педагогическа стая към 02 РУ на СДВР. Мярката е предприета в условията на спешност след незабавно посещение в дома от социален работник, за което е изготвен Доклад за оценка на случай с изх. №СЛ/Д-С-СК/954-001 от 22.10.2021г.

Настоящият решаващ състав приема, че оспорваната Заповед е в съответствие с материалноправните норми и с принципите на закрила, формулирани в чл.3 ЗЗакрД: специална закрила на дете в риск, осигуряване на най-добрия интерес на детето и незабавност на действията по закрила на детето.

Мерките за закрила на детето са регламентирани в Глава четвърта на Закона за закрила на детето (чл.23 – чл.43), а редът и условията за прилагането им в Глава трета от Правилника за прилагане на закона (чл.9 – чл.33).

Според приложимата норма на чл.5, ал.1 ЗЗакрД специална закрила се осигурява на дете в риск. Определение за „дете в риск“ е дадено в т.11 на §1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на закона, като според б. „б“ това е дете което е жертва на злоупотреба, насилие, експлоатация или всякакво друго нехуманно или унижително отношение или наказание в или извън семейството му, а съгласно б. „в“ това е дете за което съществува опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Основанията за прилагане на мярка за закрила чрез настаняване на детето извън семейството са изрично установени в чл.25, ал.1 ЗЗакрД. В т.2 и т.4 на чл.25, ал.1 ЗЗакрД е предвидено, че може да бъде настанено извън семейството дете чиито родители, настойници или попечители без основателна причина трайно не полагат грижи за него и/или което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Законът – чл.33, ал.1 ППЗЗакрД, изрично предвижда, че в случаите когато има опасност за здравето и живота на детето се предприема спешно настаняване извън семейството със заповед на директора на ДСП.

Законосъобразен и обоснован с доказателствата, събрани в административното производство, е изводът на административния орган, че малолетната Б. С. е дете в риск и е съществувала реална непосредствена опасност за здравето и живота ѝ. Следователно процесната мярка за закрила е предприета в условията на спешност при спазване на принципа за осигуряване на най-добрия интерес на детето, регламентиран с разпоредбата на §1, т.5 ДР ЗЗакрД.

Извън факта, че с действията си родителите Д. и С. са причинили увреждане на здравето на малолетното си дете и това се е случило вследствие на употреба на алкохол, следва да бъдат отбелязани и други обстоятелства, сочещи, че Б. е дете в риск: 1) Несъответствие в обясненията относно начина на настъпване на инцидента. При прегледа на Б. в УМБАЛСМ „Пирогов“ и снемане на анамнезата след инцидента на 18.10.2021г. и на следващия ден, както и пред социалните работници при посещението им в дома, майката Р. Д. е посочила като причина за нараняването упражнено от бащата насилие над нея и над детето. Както е отбелязано в Епикризата от 22.10.2021г. и в Доклада за оценка на случай с изх. №СЛ/Д-С-СК/954-001 – С. е хванал детето за краката и е ударил главата му в рамката на леглото. Дни по-късно и след прилагане на процесната мярка за закрила, в жалбата са изложени твърдения, че

се касае за случайно събитие – ставайки от мястото на което е седяла с Б., майката се спъва и при падането главата на детето се удря в таблата на леглото.; 2) Въпреки полученото от Б. нараняване на главата, безспорно установено след проведени медицински изследвания (рентгенограма на череп; рентгенограма на бял дроб; ултразвук на коремни органи – Епикриза от 22.10.2021г.) родителите съзнателно отказват хоспитализация на детето, за което е подписана декларация.; 3) Според обясненията на майката при настъпване на инцидента тя е била употребила около 200 (двеста) ml твърд алкохол, въпреки факта, че детето се храни единствено с кърма и твърдението ѝ, че е наясно с вредата от алкохола върху детето.; 4) При посещението на социалните работници в деня след инцидента майката има неадекватно поведение, а впоследствие прегледът ѝ в кабинет по токсикология в УМБАЛСМ „Пирогов“ установил концентрация на алкохол в кръвта ѝ 1.83 промила. За сведение, законът – чл.343б от Наказателния кодекс (НК), е въздигнал в престъпление управлението на моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта повече от 1.2 на хиляда, тъй като алкохолът действа върху централната неравна система, като засяга емоционалните и сетивните функции, способността за вземане на решения, води до загуба на памет, объркване, хипер чувствителност.; 5) При посещението на 19.10.2021г. екипът на Спешна помощ установил, че майката не храни правилно детето и то е перманентно гладно.

Горните обстоятелства не са опровергани със събраните по делото доказателства и преценени поотделно и в тяхната съвкупност обосновават извод, че към датата на постановяване на оспорваната Заповед животът и здравето на детето Б. С. са били непосредствено застрашени и следователно са били налице основанията за прилагане на процесната мярка за закрила.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Заповед №3Д/Д-С-СК-056/22.10.2021г. е законосъобразен административен акт и не са налице основания за отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя размер на възнаграждението – 100 (сто) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. В. Д. и Е. М. С. и двамата от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №3Д/Д-С-СК-056/22.10.2021г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..

ОСЪЖДА Р. В. Д., ЕГН [ЕГН] и Е. М. С., ЕГН [ЕГН], да заплатят на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., представлявана от директора, с адрес: [населено

място], [улица], ОБЩО сумата 100 (сто) лева – разноси по адм. дело №10607/2021г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова